

4. scéna – režijní verze

0.4 wB Bůh

Artie, Artur, Bůh, Artur#3, Sbor

Na scéně není nikdo, kromě sboru pod plátnem. Uprostřed scény je krabice, na níž je napsáno „Nehybný hybatel“.

1. Příchod Boha

Sbor: *stojí zády k divákům, hlavy skloněné dolů. Při druhém "bůh" se otočí, při 5. zvedne hlavy, při "přichází" zvedne ruce.*

<V rytmu tepu srdce, postupně zesiluje, jakoby do schodů.>

Bůh, bůh, bůh, bůh, bůh, bůh... přichází.

<Dveřmi vstoupí Bůh. Sbor ihned zmlkne. Dále zdůrazňuje některá Boží slova a promluvy (vyznačeno v textu tučně), je jakýmsi „emocionálním“ ventilem. Bůh si odloží plášť, upraví se, a opustí scénu druhou stranou.>

Bůh:

[Pobrukuje si.]

2. Příchod A+A - počáteční rozpaky

<Přichází Artie s Arturem.>

Artie:

Snad jsme se nedostali z fikce do fikce, neřku-li do antické komedie, to by byla tragédie.

Artur:

Podívejte, plášť...

Artie:

Aha, Primum movens.

Sbor:

Dobrý den *mírné natočení k A+A*, Bůh - *důrazně* je momentálně mimo dosah vaší prosby. Prosím vyčkejte - *gesto rukou, ruce zpět podél těla* nebo to zkuste znovu, *pauza, zpěvně* za chvíli.

Artie:

To zní nadějně.

3. Příchod a monolog Boha

Bůh:

Háze si minci. Hodí 2x, při chycení se zastaví a „hodnotí“ výsledek. Když se mu nelíbí, prostě jej změní. Při třetím nadhozu se zastaví, po chvíli natočí hlavu k divákům, schová minci a jde k nim.

Podívejte se, já jsem jim říkal (s mírnou výčitkou – jejich vina): 2 kroky doprava, následující větu s otcovskou trpělivostí, mírně, rukou zdůrazní naléhavost zákazu. Nejezte to ovoce, 3 kroky doleva a teprve pak: budou z toho jen maléry! Nyní s ironickou výčitkou, ruce spojit za zády, narovnat se, odchází šikmo od diváků, v intonaci hněv. Ale oni ne. Zastaví se, krátké zamyšlení, pak se dobrácky vrací. Mně by ani tak nevadilo, kdyby si jednou kousli, dvakrát, - zastaví se, otočí k divákům a jakoby nevěřícně a šokovaně (ruce v bok): ale oni si z toho udělali marmeládu! Sbor ukáže vyčítavě na diváky.

Dva kroky směrem doprava, pak (poměrně monotónně a svižně): A pak, když už jsem jim dal celou Zemi, tak pořád brblali. Dej nám i tohle, dej nám tamto. Chtěli jste to, tak jsem vám dal deset věcí (?), které nesmíte dělat. Kam to vedlo? Zase dramatická pauza, s otázkou popojde dopředu k divákům.

Jen k tomu, že jste začali vyžadovat nějakou odměnu a já, JA sbor oddaně, procitěně, ruku na prsa, zamyšlení, aby ukázal, jak náročné bylo udělat takovou specialitu musel udělat speciální místo, ze všech míst nejhorší, kam vás pošlou, když něco zlého provedete, následující větu pobaveně, vesele což mimochodem kromě dělání marmelády poznání skoro nic není.

Mávne rukou. Nakonec z toho vzešly jen zlodějiny, korupce, hladomor, vraždy, mučení. A **právníci**. **Sbor pohrdavě.**

S následující větou vytáhne opět minci. Tak jsem si řekl: *Nyní velmi výrazně, „můžu“ zdůraznit i pohybem hlavy dopředu k divákům:* To né, na to se vám můžu. *Při každé následující větě si zase hodí minci.* Zkusil jsem nějaký spektakulární odchod, zkusil jsem vás utopit. Ale ani to vás neodradilo a furt mě otravujete svými prosbami.

Celý se otočí k divákům, sedne si na stůl, mluví otráveně, unaveně. Hlavně **v neděli**, když chci mít **klid klidně, pomalu!** To dokáže boha vytočit.

Otáčí se k A+A: Cože jste to chtěli?

Artie: Je trochu zaražen boží nevstřícností, proto odpovídá jako politik. Postoupí směrem k němu, Artur se schová za ním.

Dobrý den, Bože. Putovali jsme dlouho, po strastiplné cestě, než jsme dosáhli tohoto posvátného místa...

Bůh: Tónem – „nekecej, k věci“:

Vím–vím–vím - stejně gesto jako bůh, stejně jako bůh. Formulujte svou žádost.

Artie: Trochu překvapeně, jako by právě odhalil rozpor v božské osobě.

Tu nevíte?

Bůh: Intonací musí vyjádřit – to je ale prostáček, když si to myslí.

Synkupanno–vím – opět stejně, ale to byste to měli příliš jednoduché.

4. Žádost

Artie:

Přeslápne, opře se o hůlku, aby se cítil jistější. Artur vykoukne po jeho levé ruce a souhlasně pokývá hlavou.

Tak tedy, přišli jsme se zeptat, který ze světů, jež jsi stvořil, je nejlepší z možných světů?

Bůh:

Už zase_

Artur: Vystoupí vedle Artieho.

Je to pro nás velmi důležité.

Bůh:

Vím – tady nevím, ale nemohu vám na to dát jednoduchou odpověď.

Artur se zaraženě podívá na Artieho, na Boha, znovu na Artieho.

Artie: Zaraženě udělá krůček dozadu, napřímí se. Intonace mezi překvapením a nespokojeností či konfrontací. Co pauzička tím myslíte?

5. Vysvětlení možných světů z hlediska jejich Tvůrce

Bůh:

Ty bys to už dávno měl vědět. *Nyní vstane a jde doprava. Před počátkem všeho monumentálně, 1., 3. a 5. sborista ukáže „všechno“* jsem se do toho trochu zamotal. Víte (*k divákům*), jsem sice **dokonalý – sbor obdivně sepne ruce**, ale možných světů je – podle interpretace, ke které **já – nábožně** se kloním *tuto vsuvku říká opět pobaveně, s mrknutím na diváky – nekonečně mnoho. A + A během repliky se otočí za Bohem, Artur přejde na Artieho pravici.*

Artie: 2 kroky směrem k B., zamyšleně, jde o teorii.

To znamená, pauze že pro každý dobrý svět lze nalézt nějaký lepší, je to tak?

Bůh: přejde zase doleva

Bingo! A to je docela **problém - „problém“**, **pokývat hlavou**, když se nad tím zamyslíte.

Máte to? *Natočí se tak, aby ta otázka byla směřována divákům.*

Artur: Usilovně přemýšlí.

Ne.

4. scéna – režijní verze

Bůh:

To jsem věděl, já jen šprýmoval. *S předchozí větou pobavený smích, Artur zmateně a zahanbeně couvne k Artiemu. Víte, já – nábožně preferuji bytí před nebytím – věcně, filosoficky, a to i pro vás, <k publiku> moji miláčci. Během předchozí věty přejde mezi Artura a Artieho a vezme je kolem ramen. Proto jsem se rozhodl, že něco stvořím. Ted' je popláca a odchází doprava. Ale, jak to pěkně řekl nebožtík Leibniz v nějakém svém dopise, ke všemu potřebuji důvod – velmi důrazně + ukazováček.*

Artie:

Dopise?

Artur:

Dopise?

To Artieho naštve, proto od Artura poodejde.

Bůh:

Mávně rukou. Nebo knížce, pro mě je to jedno jako druhé. Zkrátka - obrátka. Domníval se, následující větu říká pomalu a důrazně, jako by to byla přednáška že pouze jistá vlastnost nějakého světa je pro mě dostatečným důvodem – toto zopakuje s vyčítavým pohledem na sbor, který zmateně a zahanbeně sklopí hlavy, abych jej stvořil, jinak nic. Nakonec z něj vylezlo, že jsem stvořil pouze nejlepší – sbor chce napravit předchozí opomenutí, proto velmi hlasitě a jeden sborista se opozdí a ostatní se na něj vyčítavě podívají z možných světů.

Artur:

Takže už jsme v něm? Radostně. Ale to přece... Po chvíličky, když si uvědomí, co všechno se už stalo. – Přitom by se zase trochu vzdálil od Artieho, aby se připravil vpád Artura 3.

Bůh:

Nepřerušuj. *Sbor poučovatským, karatelským tónem, možná ukáže rukou na A. K Arturovi, tónem jako že „neboj, hned to bude“. Následující věta ale k divákům. To ale zavání kontradikcí, he – sbor silně zdůrazní právě tohle „he“? S touto alternativou se obrací k Artiemu. Nekonečně mnoho světů, tak který z nich je nejlepší? No? S touhle k Arturovi... Ale zase nechci nestvořit nic. ... a s otázkou k divákům uprostřed. Jak z toho ven? Sbor pokrčí rameny, krajní přidají gesto vnější rukou.*

Artie:

Stvoříte všechny.

Artur:

Všechny?

Artie našťvaně odchází co nejdále doprava.

Sbor:

Všechny!

Bůh:

Přesně tak. S následující větou jde Bůh doprava. Dostatečným důvodem - důrazně pro mě bylo – bude to zase takové veselé, pobavené přiznání a přiznám se, bylo to sobecké –, že něco pauza je lepší než nic, a v tomto případě něco pauza je všechno.

Artur: zděšeně (natočí se doprava k Bohu)

Takže nejlepší z možných světů neexistuje?

Bůh:

Nepřerušuj. *Zase poučovatským, karatelským tónem, možná ukáže rukou na A. Vyráží směrem doleva. Můžete to interpretovat tak, že pro každé individuum existuje jistá ideální distribuce vlastností, s následující vsuvkou se zastaví a dokonce i může existovat svět, s tímto projde kolem Artura a jde až na levý kraj scény v němž je tato distribuce ideální – holky, zbytek kluci pro všechna individua, ale... prorocky ukáže na Artura.*

Artur: *Musí vpadnout a Boha přerušit – je mu nemilá jakákoli pochybnost o existenci nejlepšího světa. Neříká to ovšem konfrontačně jako výtku, nýbrž ustrašeně.*

Jaké ale?

Bůh:

...no, jak jsem říkal na počátku. *K divákům. V intonaci předchozí věty bude výčitka – „aha, měl jsem pravdu.“ K Arturovi. **Frňáte. Sbor vyčítavě, pohrdavě.** Takže pauzička, přitom přejde k Artiemu třeba už v tom světě jste, ale pořád se vám něco nelíbí – tuto větu asi parodicky. Jste totiž sobci, otravujete si životy navzájem, a pak brečíte. Následující věta přináší úplně novou myšlenku, která s předchozí nesouvisí. Jak to napojit? Vypustit!*

6. Katastrofa - dramatický vrchol celé hry

<V tuto chvíli vpadá do prostoru další Artur.>

Artur#3:

Zadrž, Arture!

Artie:

Himmelhergottkrucifix – další!
Sbor se přitom strašně rozesměje.

<Vrhne se na Artura, který drží Kladio, povalí jej na zem. Artie se sám zmocní Kladiva, ale zaútočí na Boha, Ve vřavě je odkopnut Primum movens.>

Bůh: *Hovoří k divákům, vůbec se nedívá, co se děje za jeho zády.*

Arture, Arture, Arture – bůh s povzdechnutím, sbor káravě. Museli jste hýbat s nehybným hybatelem? Dost tak zamotáte hlavu fyzikům v několika aristotelských světech. A vůbec, co vás to napadlo?

Artur#3: *Je na stole pod Arturem, v intonaci by měla zaznít i fyzická bolest.*

Ale, vždyť já jsem jej chtěl zastavit!

Bůh:

Arture, prosím tě – sbor ironicky. Já jsem **BŮH – nejprocitěnější ze všech slov sboru**, já se o sebe dovedu postarat. *Následující doprovodí rozmáchlými gesty, zdůrazňujícími absolutnost jeho božských vlastností.* Všechno vím, všechno můžu už z definice. *Tohle tajuplně, spiklenecky:* Nahlédni do svého srdce, a podívej se, že jsi ve skutečnosti doufal zaujmout MÉ místo.

Artur: *pustí A3*

To není pravda!

Bůh:

Ano, ano. *(Nebo: Jo, jo.) Trochu vyčítavě. **Ty, Arture – intonace sboru jde nahoru,** jsi celý život byl jen loutkou, vlečen událostmi, a to i teď. Artur ale <i. e. Artie> doufal v pravý opak. Byl jsi návnada, sama navnaděná na vidinu světa, v němž jsi pánem nad svým životem. Najdi v sebe sama důvěru, nenech se ovládat situací, pokus se situaci ovládnout (nýbrž sám situaci ovládni).*

Artur: *šokovaně, nepřičetně (Tohle zde bude jen v případě, že by k odhalení Artieho došlo už zde u Boha. A to závisí na obsahu zatím nehotové následující scény.)*

Rudolf? Artie? Artur?

Zatočí se mu hlavu (tj. pootočí se kolem své osy) a omdlí. Přitom jej zachytí sboristé a něco s ním udělají (budou držet, položí...), uvidíme.

A ty, Arture <i. e. Artie>. Ty jsi ze všech nejtragičtější. Vždyť bys měl poznat, že já nejsem tak docela pravý Bůh. Já jsem pouhá představa, šalba smyslů. Pravého Boha jen tak nepotkáš ve světě, ať už je jakkoliv možný. Natož zabiješ.

Artie: *Artie byl doposud opřen vzadu o stěnu a úpěl (potichu) nad zraněnou nohou. Nyní se pokusí přikulhat blíže k bohu, ale nejde mu to.*

Ty, ty jedna, představo!

4. scéna – režijní verze

Bůh: *Tleskne a odejde doprava.*

Je čas, abyste opustili moji kancelář, to víte, musím se postarat, aby vycházela čísla ve fyzikálních experimentech. Takže, pokud mne omluvíte. *Založí ruce za zády.*

<Někdo ze Sboru otevře dveře. Zbylí členové jemně naznačují Arturům, že mají vypadnout. Vždy dva a dva sboristé na jednoho Artura – zvednou vnější ruku a napřáhnou ji proti němu.>

Artur#3: *Snaží se dovolat Boha přes vytlačující jej sbor.*

Počkej, Bože. Co mám nyní dělat?

Artie: *Nechce se mu, sbor do něj musí strkat, což Artiemu působí další bolest.*

A já?

Bůh:

To je na vás, určitě to zjistíte v další scéně – *tohle zase s pobaveným mrknutím do diváků. Následující větu pak s pobaveným božským smíchem.* Hlavně nepolykejte kyanidové kapsle. *A při tomhle si opět hodí mincí.* A povzbud'te Descartese, ať mi více důvěřuje.

<Sbor vyhodí Artury dveřmi. Těsně před dveřmi do nich jakoby šťouchne prstem.>

7. Ukončení scény

Bůh:

Tak, to bychom měli. Zavolejte Světloňoše, ať si přijde zahrát stupido o nějaké duše.